

πενθίμοις τῆς κακοδαίμονος ταφῆς μεταλαβεῖν, ἅμα τῶν τε
 ἀνιαρῶν καὶ τῶν ἐκ τῆς ἀλογιστίας κακῶν συγκηδευομένων
 αὐτοῖς, ὥστ' ἐπιφθέγγασθαι τὸ Ὀμηρικόν

ἔμυρομένοισι δὲ τοῖσι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε'

(~ Ψ 109. α 423. σ 306). 5

διὸ καὶ πολλάκις αὐτοῖς προσδιαλέγεσθαι χρή 'τί δέ; παυσό-
 μεθά ποτε λυπούμενοι ἢ ἀκαταπαύστῳ συμφορᾷ συνεσόμεθα
 μέχρι παντός τοῦ βίου;' τὸ γὰρ δὴ ἀτελεύτητόν τι νομίζειν τὸ
 πένθος ἀνοίας ἐστὶν ἐσχάτης, καίτοι γ' ὄρῶντας ὡς καὶ οἱ F
 βαρυλυπότατοι καὶ πολυπενθέστατοι πρῶτατοι γίνονται πολ- 10
 λάκις ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ ἐν οἷς ἐδυσχέραινον σφόδρα μνή-
 μασιν ἀνοιμώζοντες καὶ στερνοτυπούμενοι, λαμπρὰς εὐωχίας
 συνίστανται μετὰ μουσουργῶν καὶ τῆς ἄλλης διαχύσεως. μεμη-
 νότος οὖν ἐστὶ τὸ οὕτως ὑπολαμβάνειν παράμονον ἔξειν τὸ 14
 πένθος. | ἀλλ' εἰ λογίζοιενθ' ὅτι παύσεται τινος γενομένου, 115
 προσαναλογίσαιεντ' ἂν 'χρόνου δηλαδὴ τί ποιήσαντος;' τὸ μὲν
 γὰρ γεγενημένον οὐδ' ἐξεῖναι δυνατόν ἐστὶ ποιεῖν ἀγένητον.
 οὐκοῦν τὸ νῦν παρ' ἐλπίδα συμβεβηκὸς καὶ παρὰ τὴν ἡμετέ-
 ραν δόξαν ἔδειξεν [τὸ] εἰωθὸς περὶ πολλοὺς γίνεσθαι δι'
 αὐτῶν τῶν ἔργων. τί οὖν; ἄρα γ' ἡμεῖς τοῦτο διὰ τοῦ λόγου 20
 μαθεῖν οὐ δυνάμεθα οὐδ' ἐπιλογίσασθαι, διότι 'πλείη μὲν
 γαῖα κακῶν πλείη δὲ θάλασσα' (Hes. OD 101) καὶ

'τοιιάδε <τοι> θνητοῖσι κακῶν κακά, ἀμφί τε κῆρες

εἰλεῦνται, κενεὴ δ' εἴσδυσις οὐδ' ἀθέρι';

(27.) πολλοῖς γὰρ καὶ σοφοῖς ἀνδράσιν, ὅς φησι Κράν- B
 τωρ, οὐ νῦν ἀλλὰ πάλαι κέκλαυσται τὰνθρώπινα, τιμωρίαν 26

□

□

□

□

□

□

□

□

□

□

□

□

□

□

□

□

□

□